

Àlvar Valls: “El 27-0 vam fallar tots plegats”

written by Mercè Feliu | 7 de desembre de 2019

Àlvar Valls (Barcelona, 1947). Es va formar com a professor de català i la correcció de textos per a editorials ha estat l'ofici de la seva vida. Exiliat per l'afer Bultó. Ha fet també de traductor, de periodista, d'editor de revistes i de columnista diari a la premsa, i ha publicat una quinzena de llibres de gèneres molt diferents: poesia, narració literària, periodisme, i fins i tot un diccionari enciclopèdic. Acaba de publicar “El dinovè protocol” ([Voliana Edicions](#), 2019)

Per què escrius aquest llibre?

Per treure'm de sobre la decepció que vaig tenir el 27-0. El llibre narra un somni, parteix de la base que aquell dia s'hagués tirat endavant la República Catalana. I vull participar aquest somni al lector. Com sabem, la República no va prosperar, per la no existència d'aquest “dinovè protocol” que hauria hagut de guiar el canvi de règim des del minut zero. No va existir res d'això i jo m'ho invento i faig dels nostres polítics els herois que no van ser.

Així doncs, el llibre és una crítica?

Una autocrítica: jo també m'hi incloc perquè són “els meus”. Vam fallar tots plegats. El Puigdemont de ficció, president de la flamant República, diu: “Sense el dinovè protocol tot hauria estat fum”. Doncs això, fum, el 27-0 tot va ser fum. Em dol dir-ho, però no em vull enganyar ni vull enganyar ningú.

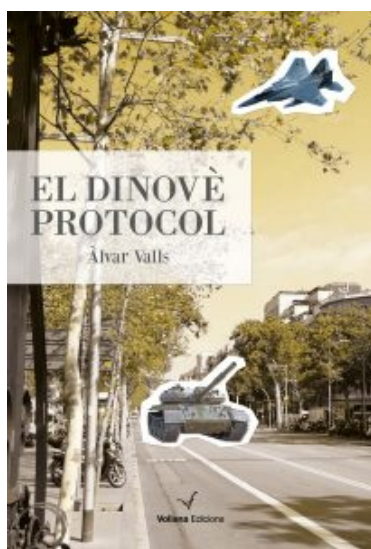
Per què creus que no es va fer efectiva la República Catalana? La traïció dels líders que deia Xirinacs o la mentalitat d'esclaus després d'anys de submissió?

Ni una cosa ni l'altra. Jo crec que hi ha hagut i hi continua havent una falta de sentit d'estat per part dels polítics. I

un cert panxacontentisme per part de tots. No és casualitat que hagi iniciat el llibre amb una frase de Gramsci: “La revolució és una cosa gran i tremenda. No és un joc de diletants ni una aventura romàntica”. No, els líders no han traït el poble ni han actuat com a esclaus. Però a ells, i a gran part del poble, ens falta sentit d'estat.

Andorra juga un paper cabdal en el llibre a l'ésser el primer país que reconeix la independència. Quin ambient es respirava a Andorra l'octubre del 2017? Hagués pogut succeir el que descrius en el llibre?

Que Andorra sigui el primer estat a reconèixer Catalunya és, aparentment, molt poc creïble. La classe política andorrana és tradicionalment hostil al catalanisme, s'emmiralla més amb l'Estat espanyol, del qual Catalunya és només una regió. Això és així encara que sembli mentida, i malgrat que compartim la llengua. I hi ha també una bona dosi del desig freudià de matar el pare. Però, malgrat tot això que et dic, en la novel·la és creïble que Andorra corri a reconèixer Catalunya, perquè a qui interessa que això passi és la cúria vaticana, que ho promou via bisbe d'Urgell. I a Andorra avui encara mana el bisbe; només cal veure com va la qüestió de l'avortament.

Coberta del llibre
“El dinovè
protocol”

En el llibre publiques, com a annex, els primers decrets de la República...

Són decrets de ficció, naturalment. Hi són per explicar i complementar la mateixa novel·la, i també perquè el lector s'adoni de la complexitat de posar en marxa un estat, tot el que s'ha de lligar d'antuvi. Els decrets demostren que no es pot improvisar res. I també són una denúncia pel que s'hauria hagut de fer i no es va fer.

Estem condemnats a repetir la història o creus que aconseguirem implantar la República Catalana? I com?

Soc dels del got mig ple, però no tinc una vareta màgica. Sí que penso que l'etapa del lliri a la mà com a forma de lluita hegemònica ha fet fallida i que cal obrir-ne una en la qual predomini una acció més vigorosa. Ja s'ha començat a obrir després de la sentència, però cal anar més enllà. No parlo de violència, sinó de vigor, d'autodefensa, de grans moviments de masses, de perdre la por. A mesura que el procés avanci passaran coses, i la pitjor no és pas el 155. És allò de Gramsci i la Revolució. Espanya sempre s'equivocarà, porten la caspa a l'ADN. I si passen coses voldrà dir que el procés avança. L'estat d'excepció ens pot anar a favor, per les situacions d'acció-reacció que pot suscitar, per eixamplar la base, per aprofundir en les contradiccions de l'enemic ...

Però l'Estat espanyol és fort...

També ho era l'URSS i hi va haver les independències nòrdiques, i tot d'un plegat el gran imperi es va enfonsar. El mur de Berlín va caure d'un dia per l'altre. Es tracta de buscar la implosió de l'Estat. Espanya acabarà fent implosió, potser més aviat del que ens pensem. Però que ningú no es pensi que tot plegat seran flors i violes.

Tens pensat d'escriure algun altre llibre?

Ja el tinc escrit. És una novel·la històrica centrada en el segle XIX. M'ha portat quinze anys de feina. Fa 1.025 pàgines i arribarà a les llibreries el 5 de març de 2020.